

Δημόσιος χώρος, εξευγενισμός, υπερ-τουριστικοποίηση κι εμείς

του Μηνά Μπλάνα

Ως δημόσιος χώρος μπορεί να νοηθεί ένας τόπος ο οποίος είναι ελεύθερος προς χρήση από την κοινωνία χωρίς περιορισμούς στην πρόσβαση. Και με την χρήση του όρου αυτού εννοούνται κυρίως πάρκα, πλατείες, άλση, παραλίες, βουνά. Με σκοπό την κοινή χρήση.

Η μάχη για τον δημόσιο χώρο, ως μία ελεύθερη περιοχή προσβάσιμη από όλους/ες υφίσταται εδώ και αρκετές δεκαετίες. Αγώνας για πλατείες, πάρκα, πεζόδρομους, παραλίες και ο,τιδήποτε άλλο συνιστά η έννοια του δημόσιου χώρου απαλλαγμένου από αντίτιμα, κάθε λογής δημόσια-ιδιωτικά έργα καταστροφής τους και κάθε είδους ιδιωτική εκμετάλλευση που αποκλείει την κοινωνία. Στην Τουρκία μία από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις με ένα όργιο καταστολής από την πλευρά του κράτους ξεκίνησε από την υπεράσπιση της πλατείας Ταξίμ.

Η κυριαρχία εφευρίσκει συνεχώς λόγους και προφάσεις έτσι ώστε να απλώσει τα δίκτυα της καθημερινά σ' αυτές τις περιοχές. Με την ολοένα και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση του. Από μαγαζιά-καφετέριες-μπαρ που επεκτείνονται σε πλατείες με τραπεζοκαθίσματα σαν να είναι ιδιοκτησία τους μέχρι και έργα που αναδιαμορφώνουν τον δημόσιο χαρακτήρα προς όφελος των ιδιωτικών συμφερόντων. Από τον λόφο Φιλοπάππου μέχρι και το Πεδίο του Άρεως, αυτή η υπεράσπιση αφορά την ελεύθερη συνεύρεση της κοινωνίας χωρίς περιορισμούς.

Έτσι και τώρα με αφορμή την οικονομική κρίση λόγω της πανδημίας σχεδιάζεται μία νέου τύπου επίθεση. Νομοσχέδια όπου παραλίες, πεζόδρομοι, πλατείες, περνάνε στα χέρια των επιχειρήσεων και των εταιρειών. Το κράτος προσδίδει νέες

γραμμές στον τρόπο με τον οποίο πρέπει να αντιμετωπίζονται τα παραπάνω: μονάχα ως τουριστικά θέρετρα και παραπάνω τζίρος για επιχειρήσεις.

Για τους ντόπιους το μόνο που μένει είναι εξαντλητικά μεροκάματα που τα μισά θα πάνε για ένα μπάνιο στην κοντινότερη παραλία. Το μέλλον της τοπικής κοινωνίας υπό αυτή τη διαχείριση των δημόσιων χώρων και του περιβάλλοντος διαγράφεται το ίδιο με αυτών της Βαρκελώνης, της Βενετίας και δεκάδων τουριστικοποιημένων πόλεων. Υψηλά ενοίκια μη προσβάσιμα για τον ντόπιο πληθυσμό και κοινόχρηστοι χώροι πλήρως εμπορευματοποιημένοι στα μέτρα της αγοράς. Ή αλλιώς ο εξευγενισμός (gentrification) ολόκληρων πόλεων μέσω και του AirBnB – κι όλα αυτά την επόμενη μίας συγκυρίας που κατέδειξε το αδιέξοδο αυτού του οικονομικού μοντέλου, που είναι ο τουρισμός.

Στο ίδιο μήκος κύματος η πόλη της Αθήνας σχεδιάζει έργα με παρόμοιο σκεπτικό. Η ανακαίνιση της πλατείας Ομονοίας υπό πληρωμένους διαφημιστικούς διθυράμβους αλλά και τα σχέδια για πεζοδρόμηση του κέντρου της Αθήνας. Έργα τα οποία υλοποιούνται με λιγοστή έως καθόλου διαφάνεια από ιδιώτες και θέτουν ως μοναδικό στόχο την αναβάθμιση περιοχών με τελείως οικονομικά κριτήρια. Το ζητούμενο είναι να υπάρχουν δημόσιες διαβουλεύσεις έτσι ώστε να έχει άποψη η ίδια η κοινωνία πάνω σ' αυτά αλλά και αρχιτέκτονες, αρχαιολόγοι, παντός τύπου ειδικοί επί του θέματος και όχι μία μάζα επιχειρηματιών. Γιατί η διαχείριση τους αφορά πρωτίστως τους ίδιους τους κατοίκους της εκάστοτε περιοχής.

Αυτή είναι και η αξία του φυσικού περιβάλλοντος, των αρχαιολογικών χώρων και του δημόσιου χώρου για το κράτος. Μόνο ως εμπορεύσιμες πηγές προς εκμετάλλευση από ιδιώτες. Ως θέαμα και τουριστικές ατραξιόν που προσφέρουν χρήμα.

Τα νέα νομοσχέδια που αφορούν τόσο το περιβάλλον και το αυθαίρετο χτίσιμο σε δασικές εκτάσεις, πιο εύκολες περιβαλλοντικές άδειες σε εταιρείες κι αυτό για τον τουρισμό

και για την επέκταση των μαγαζιών κινούνται ακριβώς προς αυτή την κατεύθυνση. Συγκεκριμένα, παραλίες με αντίτιμο που θα ανήκουν σε μαγαζιά, ξενοδοχεία πάνω σε παραλίες που θα τους ανήκουν, γήπεδα γκολφ σε περιοχές Natura κι όχι μόνο, ξενοδοχειακά καταλύματα σε δασικές περιοχές και εκμετάλλευση ή και γκρέμισμα των αρχαιολογικών χώρων από εταιρείες είναι αυτό που έχουν σκοπό να συμβεί αυτό το καλοκαίρι. Παράλληλα, με την τοποθέτηση-κατάληψη κάθε κοινόχρηστου χώρου από τραπεζοκαθίσματα, κάνουντας τους μέρος της επιχείρησής τους, με ερωτήματα όχι μόνο για την ελεύθερη πρόσβαση σ' αυτούς αλλά και για την μετακίνηση ατόμων με κινητικά προβλήματα.

Όλα τα παραπάνω δεν είναι εικόνες από το μέλλον αλλά από το παρόν. Ένα παρόν όπου μόνο οι τουρίστες έχουν θέση με κανέναν σεβασμό ως προς τις ομορφιές και την διατήρηση του φυσικού κάλους της κάθε περιοχής. Το ζήτημα παραμένει: τι χρήση επιζητά η ίδια η κοινωνία γι' αυτούς τους χώρους; Για όλους/ες ή για τα μαγαζιά και τους τουρίστες;

COVID-19: Ας το πάρουμε από εκεί που το αφήσαμε

του Μηνά Μπλάνα

Μέλλον και παρόν των «αόρατων» της κοινωνίας, η απαγόρευση κυκλοφορίας και οι ειδήμονες που απλώνουν χέρι στις ζωές μας και δεν έφυγαν ποτέ.

Ο κορωνοϊός ήρθε στις ζωές μας σε μία ήδη τεταμένη περίοδο. Με ένα πολεμικό και ξενοφοβικό κλίμα να κυριαρχεί στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας με την άμεση συμβολή των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και της ακροδεξιάς στροφής της παραδοσιακής Δεξιάς. Οι χειρισμοί, σ' αυτό το θέμα ωστόσο, σε γεωπολιτικό και

κρατικό επίπεδο δεν κολακεύουν καμία κυβέρνηση που υποτίθεται πως όταν δεν ξυλοκοπεί κατοίκους των νησιών, τους «συμπονά» δίνοντας τους όλα τα εφόδια και την άνεση να σταθούν απέναντι σε γυμνά κορμιά, σε πρόσφυγες και μετανάστ(ρι)ες. Να εκτονώσουν την οργή τους, όχι στα κράτη που είναι υπαίτια για την κατάσταση αλλά στα θύματα αυτών των πολιτικών. Το μόνο που έχει καταφέρει είναι να προσπαθεί να ισορροπήσει, με επιτυχία θα μπορούσαμε να πούμε, ανάμεσα στην εθνικιστική-ξενοφοβική ρητορική που η ίδια αναπαράγει και τις επιλογές της σχετικά με την αποσυμφόρηση των νησιών.

Και αξίζει να αναφερθεί λίγο αναλυτικότερα η διαχείριση σε διεθνές επίπεδο. Το κράτος της Ελλάδας είναι αυτό που στηρίζει την περίφημη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας που κρατάει πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες δέσμιους στα νησιά (τι ειρωνεία που από την πρώτη στιγμή μόνο το αντιρατσιστικό κίνημα στάθηκε απέναντι σ' αυτό). Το κράτος της Τουρκίας εκμεταλλεύτηκε πλήρως αυτή τη συμφωνία και η Ελλάδα από την άλλη μεριά ως «σύνορο της ΕΕ» εσκεμμένα γυρίζει το ζήτημα στο εσωτερικό της φτιάχνοντας σενάρια πολέμου με ένοπλες ομάδες πολιτών να περιφρουρούν τα σύνορα. Κατ' αυτόν τον τρόπο δίνει ακόμα περισσότερη ισχύ στον Ερντογάν ο οποίος εργαλειοποιεί τους/τις πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες. Παράλληλα, η ίδια η κυβέρνηση της Ελλάδας που μιλάει για «λαθρομεταναστευτικό πρόβλημα» απέχει από οποιαδήποτε συνάντηση αφορά το προσφυγικό και την ίδια την επαναδιαπραγμάτευση της συμφωνίας. Εμμένει σε μία διαχείριση που το μόνο που τρέφει είναι περισσότερο ρατσισμό, εθνικισμό, χωρίς να φέρνει κανένα από αποτέλεσμα στην διαχείριση του ζητήματος παρά μόνο παραπάνω συμφόρηση των νησιών, θάνατο και οργή. Με ανθρώπινες ζωές στην μέση των διακρατικών παιχνιδιών της εξουσίας.

Από τότε έχει μεσολαβήσει το κοσμοϊστορικό γεγονός της πανδημίας. Η κυβέρνηση συνεχίζει στα ίδια ακριβώς πλαίσια την θανατοπολιτική της πάνω στα σώματα των «αόρατων» της κοινωνίας όπως άστεγοι, φυλακισμένοι/ες, ηλικιωμένοι σε γηροκομεία, πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες, ΑμεΑ, τοξικοεξαρτημένοι και ψυχικά

ασθενείς. Κάνει αστεία τα διαγγέλματα για αυτοπεριορισμό καθώς την ίδια στιγμή χιλιάδες άνθρωποι ζούνε σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης με έναν αναγκαστικό συνωστισμό λόγω της χωροταξίας των δομών και χωρίς καν νερό για να πλύνουν τα χέρια τους. Όλα αυτά υπό την αιγίδα του ελληνικού κράτους που φαίνεται να ψάχνει ένα αποδιοπομπαίο τράγο για να συνεχίσει το ξενοφοβικό-πολεμικό σκηνικό του.

Η τακτική του περιορισμού των μετακινήσεων και του «Μένουμε Σπίτι» δεν επιβάλλεται επί ίσοις όροις πάνω στην κοινωνία. Τουλάχιστον όμως, πάρθηκε αρκετά νωρίς σε σχέση με την διάδοση του ιού, αποφεύγοντας έτσι αρκετά περισσότερα θύματα που θα βλέπαμε δεδομένης και της απαξίωσης που δέχονται ακόμα και τώρα τα δημόσια νοσοκομεία και δομές.

Και για όσους/ες έχουν αμφιβολίες, ας δούμε πως χρησιμοποιείται στην πραγματικότητα από την κυριαρχία το όλο αφήγημα του μη αυτοπεριορισμού και της «κοινής γριπούλας». Μία ματιά στην ειδησεογραφία, στα κρούσματα και στους θανάτους σχετικά με χώρες όπως η Αγγλία, οι ΗΠΑ και η Βραζιλία αρκεί για να πείσει σχετικά με την φαιδρότητα και την αδίστακτη γλώσσα της εξουσίας πάνω σε χαμένες ανθρώπινες ζωές.

Με βάση αυτό, η ιδέα του περιορισμού στο σπίτι και στις λιγότερες μετακινήσεις λόγω της μεταδοτικότητας του ιού κρίνεται αναγκαία από μόνης της.

Μία συνθήκη και αναγκαιότητα την οποία εκμεταλλεύτηκε πλήρως το κράτος, έτσι ώστε να απλώσει τα πλοκάμια του στην ιδιωτική σφαίρα της κοινωνίας και του κάθε πολίτη. Ο κρατικός μηχανισμός – ο υπέρτατος προστάτης και εγγυητής της ίδιας της ζωής. Έτσι, με όλη τη νομιμότητα που του δίνει η βαθιά πίστη της κοινωνίας σε αυτό (και όχι στις ίδιες τις δυνάμεις της) ως ρυθμιστή της τάξης και της καθημερινότητας, άδραξε την ευκαιρία για περαιτέρω έλεγχο, καταστολή και μία νέα κανονικότητα. Αυτή του συνεχόμενου φόβου, των διαταγμάτων, της επιτήρησης και της στρατιωτικής διαχείρισης οποιονδήποτε κρίσεων.

Οι ειδικοί ως ρυθμιστές της κοινωνίας

Στο παραπάνω μέτρο συμβάλουν και οι κάθε είδους ειδικοί επί της πανδημίας. Επιδημιολόγοι, λοιμοξιολόγοι, καθηγητές Ιατρικής και πάσης φύσεως σχετικός επιστήμονας. Απολύτως λογικό να κυριαρχούν στο δημόσιο βήμα αφού κρίνονται οι πλέον ειδικοί για την αντιμετώπιση του ιού. Όμως, ποιος είπε πως αποτελούν τις αψεγάδιαστες αυθεντίες που δεν συμβιβάζονται με κρατικά κι άλλα συμφέροντα; Ειδικά, όταν παρακολουθούμε συνεντεύξεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας με παρόμοια διακεκριμένους επιστήμονες να λένε κάπως διαφορετικά πράγματα από αυτά των εγχώριων.

Πότε άραγε σταμάτησε να κυριεύεται και να καθορίζεται η ζωή από ειδικούς;

Το πολιτικό σύστημα της αντιπροσώπευσης είναι δομημένο κατ' αυτόν τον τρόπο και δεν σταμάτησε και ούτε πρόκειται να σταματήσει να διαμορφώνει αυτές τις συνθήκες. Πολιτικοί και πολίτες, ενασχόληση με τα «κοινά» και ανάθεση. Αυτοί είναι οι αποκλεισμοί που τράβηξε η κυριαρχία ανάμεσα στην εξουσία και στην κοινωνία. Η αποστασιοποίηση του μέσου ανθρώπου από αυτά που τον αφορούν με την πρόσληψη άλλων ατόμων για υλοποίηση τους μέσα από την αντιπροσώπευση στα κέντρα αποφάσεων. Διαρρηγνύοντας, έτσι, την σχέση της ίδιας της κοινωνίας -των ανησυχιών και των αναγκών της- με την απόφαση και τον καθορισμό της επίλυσης τους. Με λίγα λόγια, εδραιώθηκε ένα σύστημα όπου οι ίδιες οι κοινωνίες δεν έχουν κανέναν αποφασιστικό ρόλο για τα ίδια τα προβλήματα τους μεταφέροντας την απόφαση στους ειδικούς, στους πολιτικούς.

Εντός του ίδιου πλαισίου, την τελευταία δεκαετία η κοινωνία της Ελλάδας βίωσε την κρίση του δημοσιονομικού χρέους με σκληρότατα μέτρα λιτότητας και φτωχοποίησης της. Μέτρα τα οποία με την σειρά τους βασίστηκαν πλήρως στις αποφάσεις οικονομικών επιτελείων με διόλου ανιδιοτελή κίνητρα πάνω στην οικονομία. Η παράδοση σ' έναν στείρο οικονομισμό που

κυριάρχησε στον δημόσιο λόγο όσο ποτέ πήρε την θέση του στο σύστημα εξουσίας και κυριαρχίας θέτοντας τις βάσεις για το μέλλον της κοινωνίας. Μα πάνω απ' όλα, η τύχη της αφέθηκε πλήρως σε όλες αυτές τις αποφάσεις μέσα από κλειστές πόρτες του ΔΝΤ, της ΕΕ, του ΕSM αφού ο λόγος τους λαμβάνονταν ως ιερές προφητείες από το ίδιο το κράτος.

Οι ιδέες της άμεσης δημοκρατίας, του κοινοτισμού και της κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας προσπαθούν διαταράξουν ακριβώς αυτά. Δεν χρειάζονται ειδικοί για να μας πούνε πως θα ζήσουμε, εφόσον εμείς ξέρουμε καλύτερα πως να παράγουμε και να επιλύουμε τα προβλήματα του σπιτιού, της πολυκατοικίας, της κοινότητας. Η οικονομία να υποταχθεί στην κοινωνία και όχι το αντίθετο. Στηρίζονται στις απαραίτητες κοινωνικές σχέσεις και αξίες αμοιβαιότητας, αλληλοσεβασμού και αλληλοβοήθειας. Αυτές οι επιμορφωτικές διαδικασίες και συνειδητοποιήσεις διαμορφώνουν έναν ανθρωπότυπο με υψηλό αίσθημα ευθύνης απέναντι στην κοινωνία, αυτεξούσιο με πλήρη συνείδηση και γνώση της αυτονομίας του. Σε αντίθεση, με τον κρατισμό και τον νεοφιλελευθερισμό που διαλύουν αυτή την κοινωνική διάσταση του ατόμου, απομονώνοντας το από τους γύρω του, καθιστώντας τον φαινομενικά ανίκανο για οποιαδήποτε απόφαση δεν αφορά τον μικρόκοσμο του.

Κι τώρα είναι η στιγμή αυτές οι αξίες και οι κατευθύνσεις της κοινωνικής αυτοοργάνωσης να παίξουν καθοριστικά τον ρόλο τους απέναντι στην οικονομική ύφεση που έρχεται. Μία κρίση που θα χρησιμοποιηθεί για να διατηρηθούν και να συνεχιστούν οι υφιστάμενες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Με ιδιωτικοποιήσεις και δήθεν επενδύσεις χωρίς καν περιβαλλοντικές μελέτες κι άλλες παρόμοιες ρυθμίσεις διευκόλυνσης τους στον βωμό της διάσωσης για άλλη μια φορά της οικονομίας. Άλλωστε αποδεικνύεται πως τα δώρα σε εταιρείες και οι μπίζνες δεν μπήκαν ποτέ σε καραντίνα.

Ας το πάρουμε από εκεί που το αφήσαμε, λοιπόν. Όλα τα παραπάνω προβλέπουν ένα αρκετά δυσοίωνο μέλλον όσο και παρόν για τους "απόκληρους" αυτού του κόσμου. Δεν απέχει και πολύ ο καιρός που θα ξεπροβάλουν όλο και περισσότερες μισάνθρωπες-

κανιβαλιστικές κραυγές από όλη την Ευρώπη. Με κοινωνικούς αυτοματισμούς να στοχεύουν όχι μόνο τον «ξένο» αλλά και αυτούς που έχουν τον ιό ως άμεσους εξολοθρεύσιμους εχθρούς. Ας μην ξεχνάμε και πρόσφατα παραδείγματα όπως με τον HIV, όταν στο στόχαστρο τέθηκε τότε η κοινότητα των ομοφυλόφιλων. Αυτές είναι μόνο κάποιες από τις προκλήσεις που πρέπει να αντιμετωπίσει η κοινωνία μπροστά στην ακόμα μεγαλύτερη επέλαση του νεοφιλελευθερισμού ως τρόπου σκέψης (ατομικιστική νοοτροπία), ταξικής μετακύλισης οποιουδήποτε κόστους (εργασιακός μεσαίωνας) και της κρατικής επιβολής σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής.

Αυτή τη φορά ας τολμήσουμε. Να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας ως αυτόνομες οντότητες πέρα από το κράτος και την αγορά ή έστω ,αν ακούγεται μεγαλεπήβολο το τελευταίο, να μην αφήσουμε τουλάχιστον να γίνει η κοινωνία έρμαιο στα θανατηφόρα πλάνα τους. Μπροστά στο τέρας του κράτους και του καπιταλισμού να μην παίξουμε το παιχνίδι του και να απαντήσουμε με κοινωνική αυτοοργάνωση και αντιεξουσία.

Ατομική ευθύνη και πανδημία στον θαυμαστό κόσμο των ΜΜΕ

του Μηνά Μπλάνα

Σημείωση: Το παρόν άρθρο σε καμία περίπτωση δεν έχει σκοπό να αμφισβητήσει τα μέτρα πρόληψης απέναντι στην διάδοση του ιού.

Ολόκληρη η παγκόσμια κοινότητα, αν μπορεί να χαρακτηριστεί

έτσι, βρίσκεται σε επιφυλακή σχετικά με την διάδοση του κορωνοϊού. Τα κράτη αναγκάζονται να εξασφαλίσουν την ασφάλεια της κοινωνίας, πέρα από τα κέρδη, και να δημιουργήσουν με αυτό τον τρόπο μία νέα συνθήκη. Αναπόφευκτα, οδηγούμαστε σε νέες πειθαρχήσεις με αποκλεισμούς από κοινωνικές δραστηριότητες, κλείσιμο επιχειρήσεων κι όλα τα γνωστά μέτρα που έχουν παρθεί. Παράλληλα, όμως ξεγυμνώνει και το ίδιο το κράτος και την Ευρωπαϊκή Ένωση, τη νεοφιλελεύθερη λογική γενικότερα ως προς τις μεθοδεύσεις τους απέναντι στην δημόσια – δωρεάν Υγεία. Μία τέτοια συνθήκη, λοιπόν, οδηγεί σε μία περαιτέρω αμφισβήτηση των οικοδομημάτων αυτών αποδεικνύοντας την ανεπάρκεια τους. Γιατί το κράτος, πέρα από όλα τα άλλα, στηρίζεται και στην ανάγκη για προστασία που νιώθει η εκάστοτε κοινωνία και με τέτοιου είδους τεχνάσματα διατηρείται και δοξάζεται.

Ένα από τα σημαντικότερα, αν όχι το σημαντικότερο πόστο διασφάλισης της ακεραιότητας του κράτους και μιας κυβέρνησης διακατέχουν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και ειδικότερα η τηλεόραση, η παρακολούθηση της οποίας παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον αυτές τις ημέρες. Όχι για την πολύ καλή ενημέρωση των έγκριτων δημοσιογράφων. Αλλά για να καμαρώσετε την ανυπαρξία οποιασδήποτε δεοντολογίας, τα ψέματα, τον μονόλογο των κυβερνητικών θέσεων, τα ξενοφοβικά ρεπορτάζ. Είναι τέτοιος ο διχασμός και τα δίπολα χωρίς καμία βάση όπου φανταστείτε πως και μόνο το να μιλάς για ανθρώπινα δικαιώματα, άθλιες συνθήκες εγκλεισμού προσφύγων/μεταναστών και θανάτους/βασανιστήρια στα σύνορα σε κάνει αυτόματα τσιράκι-υπάλληλο των ΜΚΟ με συμφέροντα και υποστηρικτή του Ερντογάν και της πολιτικής του.

Ουσιαστικά, τα ΜΜΕ έχουν πάρει τον ρόλο του προωθητή του κάθε κυβερνητικού ιδεολογήματος. Δεν παράγουν καμία έρευνα και κανέναν αντίλογο, εκτός αν είναι υπέρ της κυβερνητικής πολιτικής. Μόνος στόχος να δυναμιτίζουν ακόμα περισσότερο το κλίμα μέσω “ρεπορτάζ” και να σπέρνουν πραγματικά τον τρόμο σε κάθε σπίτι, άλλοτε ξυπνώντας τα πιο άγρια-εθνικιστικά ένστικτα κι άλλοτε την καθυπόταξη στην κοινωνία.

Μέσα σ’ αυτά τα πλαίσια λειτουργούν και τώρα ακόμα και σε μία

τόσο κρίσιμη περίοδο για την ζωή όλων. Προωθώντας συνεχώς το αφήγημα της ατομικής ευθύνης σε όλα τα δελτία ειδήσεων και στις ενημερωτικές εκπομπές. Σαφώς, είναι σημαντικό να τηρούνται όλα τα μέτρα προστασίας για την μη διάδοση του ιού. Δεν είναι αυτό το ζήτημα μας, αν και σύμφωνα με τα ΜΜΕ είναι ντροπή να είναι ανοιχτές καφετέριες αλλά όχι το να συνωστίζονται μέσα σε μία εκκλησία όλες οι ευπαθείς ομάδες με πλήρη ευθύνη της κυβέρνησης και της Εκκλησίας. Με την μονοπώληση όμως της συζήτησης μόνο σε αυτό παραλείπονται όλα τα κακώς κείμενα στον τομέα της Υγείας. **Καμία ερώτηση για τις ελλείψεις στα νοσοκομεία σε είδη πρώτης ανάγκης και προσωπικό, για τις συμπράξεις δημοσίου και ιδιωτικού τομέα που προπαγάνδιζαν μέχρι τώρα οι κυβερνητικοί εκπρόσωποι και την ατζέντα της κυβέρνησης πάνω στην δημόσια-δωρεάν Υγεία.** Κανένας λόγος για τον τρόπο διορισμού (τετράμηνη σύμβαση με μπλοκάκι) αυτών των έκτακτων προσλήψεων που ανακοινώθηκαν, την λήξη των συμβάσεων γιατρών σε ένα μήνα από τώρα. Όλα αυτά αφορούν και κοστίζουν ανθρώπινες ζωές, όχι χρήματα. Αλλά όταν διαμαρτύρονταν γι' αυτά οι γιατροί και οι νοσοκομειακοί, έτρωγαν δακρυγόνα από τα ΜΑΤ στο Ζάππειο. Εν ολίγοις, όλο αυτό το σκηνικό από τα τηλεοπτικά παράθυρα με τύπους να μας λένε να πατάμε το κουμπί για το ασανσέρ με τον αγκώνα και να μην πιάνουμε όπως μας βγαίνει βάση ενστίκτου και αυθόρμητα το πρόσωπο μας, οδηγεί στην μετακύλιση των ευθυνών από την κυβέρνηση στην κοινωνία σε περίπτωση που υπάρξουν μεγάλες απώλειες.

Και μέσα σε όλα τα άλλα, εν μέσω εθνικιστικής έξαρσης και παροξυσμού, έλεγαν ότι η χώρα είναι θωρακισμένη από τον ιό. Ένας θωρακισμός που όμοιο του δεν έχει ξαναδεί η υφήλιος με απολύτως κανέναν έλεγχο μέχρι και τώρα στα αεροδρόμια, ειδικά σε πτήσεις από Ιταλία κι ένα ταξίδι στους Άγιους Τόπους που γέμισε την Ελλάδα με εκατοντάδες κρούσματα. Αντί να απομονωθούν από την πρώτη στιγμή τα άτομα που ήταν σ' αυτό, τους άφησαν να κυκλοφορούν στα καφενεία των χωριών τους και των πόλεων τους. Κατά τα άλλα, επιτυχία του κράτους και ετοιμότητα. Δεν τολμάμε και δεν θέλουμε καν να φανταστούμε τι

θα γινόταν σε περίπτωση που ο ιός δεν ερχόταν από τα ανώτερες τάξεις της Ελλάδας αλλά από κάποιον/α μετανάστη/ρια. Για να δούμε κι εν τέλη πως δημιουργούνται οι λάθος εντυπώσεις και η ξενοφοβία.

Κι αν στην Ε.Ε προμηνύεται μεγάλη οικονομική ύφεση εξαιτίας του ιού και των πενιχρών μέτρων που λαμβάνονται γι' αυτόν από την ΕΚΤ, μένει ακόμα να δούμε τι θα γίνει σε χώρες όπως η Αγγλία και οι Η.Π.Α. Εκεί όπου χτυπά η καρδιά του νεοφιλελευθερισμού και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας στον χώρο της Υγείας. Και τα σημάδια μέχρι τώρα είναι αρκετά δυσοίωνα για την ζωή του πληθυσμού. Ο Ντόναλντ Τραμπ και η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ έριξαν στην αγορά παραπάνω από ένα τρισεκατομμύριο δολάρια (θα έγραφα τα μηδενικά αλλά φοβάμαι μην τα χάσω), όχι για την δωρεάν περίθαλψη και βοήθεια στον τομέα της Υγείας ή για τις οικονομικές επιπτώσεις στην κοινωνία από τα μέτρα λόγω της πανδημίας αλλά για να ανακοπεί η κατάρρευση των χρηματοπιστωτικών αγορών. Αποτέλεσμα; Μετά από ούτε μία ώρα «ανάκαμψης» η κάθετη πτώση συνεχίστηκε. Από την άλλη, στο βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας παραμένουν μέχρι σήμερα σχεδόν όλα ανοιχτά κανονικά κι ενώ έχει παραπάνω από 1400 κρούσματα και 35 θανάτους, με τον Μπόρις Τζόνσον να μην λαμβάνει κανένα από τα μέτρα που έχει λάβει το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης. Σύμφωνα με έρευνες παραπάνω από 50%-60% του πληθυσμού ενδέχεται να νοσήσει ενώ στο χειρότερο σενάριο θα φτάσει στο 80% με παραπάνω από μισό εκατομμύριο θανάτους, αφού το αντίστοιχο Εθνικό Σύστημα Υγείας (NHC) δεν θα αντέξει σε καμία περίπτωση τον τόσο μεγάλο αριθμό ασθενών, έπειτα από μια δεκαετία σκληρής λιτότητας και τις απώλειες προσωπικού που μετρά λόγω του Brexit. Τα κράτη σε μία τόσο κρίσιμη περίοδο για την υγεία εν μέσω πανδημίας, υπολογίζουν περισσότερο την εθνική οικονομία και τα κέρδη παρά την ζωή των ίδιων των πολιτών με την λεγόμενη “ανοσία της αγέλης”. (Την ώρα που δημοσιεύονται αυτές οι γραμμές η Μεγάλη Βρετανία λαμβάνει επίσης μέτρα).

Μπροστά σε όλη αυτή την κατάσταση ένα από τα λίγα πράγματα

που μπορούμε να κάνουμε ως κοινωνία είναι η στήριξη, η κατανόηση και ο σεβασμός προς τους εργαζομένους τόσο στην Υγεία όσο και σε άλλους τομείς.

Να διεκδικήσουμε όσο μπορούμε σε μία κατάσταση καραντίνας όσα μας αναλογούν· δηλαδή τίποτα παραπάνω από δημόσια-δωρεάν Υγεία για όλους/ες-στελέχωση των νοσοκομείων και μέτρα για την αξιοπρεπή ζωή των εργαζομένων πέρα από τις ορέξεις των αφεντικών. Όλες αυτές τις ημέρες η σκέψη και η αγωνία μας βρίσκεται στους αποκλεισμένους και έγκλειστους είτε στις φυλακές είτε στα κέντρα κράτησης-στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου στοιβάζονται σε άθλιες συνθήκες και χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στις περισσότερες περιπτώσεις. Γιατί εκεί караδοκούν οι περισσότεροι θάνατοι ανθρώπων και οι εύκολες κατηγορίες για την κατάσταση. Εμείς το μόνο που οφείλουμε είναι να παραμείνουμε άνθρωποι και να μην επικρατήσει κοινωνικός κανιβαλισμός αλλά η αλληλεγγύη. Ήδη στην Ιταλία ξεπήδησαν πρωτοβουλίες όπου κοινωνικά κέντρα και αντιρατσιστικές ομάδες μέσω μίας ψηφιακής πλατφόρμας και στόμα με στόμα, προσπαθούν να βοηθήσουν στα ψώνια τις ευάλωτες ομάδες που παραμένουν κλεισμένες στο σπίτι τους. Γιατί αυτός που χρειάζεται την βοήθεια και την κατανόηση σου μπορεί να είναι ο ίδιος ο γείτονας σου.

Ένα σχόλιο για την δολοφονία Soleimani

Το άρθρο δημοσιεύτηκε στο Beyond Europe τις 5/1/20. Η μετάφραση έγινε από τον Μηνά Μπλάνα.

Λάβαμε ένα σχόλιο από τον *Kian Zeytani*, έναν ελεύθερο δημοσιογράφο ιρανικής καταγωγής που εδρεύει στο Βερολίνο και συμμετέχει σε διαφορετικά δίκτυα αλληλεγγύης από το 2009. Αναλύει τις αντιδράσεις για τη δολοφονία του Ιρανού ανώτατου στρατηγού *Qassem Soleimani* από τις ΗΠΑ και τις τρέχουσες απειλές πολέμου που κυριαρχούν σε παγκόσμια πρωτοσέλιδα.

Είναι και πάλι αυτή η εποχή του χρόνου, όπου το Ιράν κυριαρχεί στους παγκόσμιους τίτλους – αλλά για τους λάθος λόγους. Όχι, δεν πρόκειται για το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια των τελευταίων σοβαρών αντικαθεστωτικών ταραχών το Νοέμβριο, η δολοφονική Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν (IRI) δολοφόνησε 1,500 άτομα μέσα σε μία εβδομάδα. Πρόκειται για ένα αμερικάνικο drone που δολοφόνησε τον κορυφαίο στρατηγό της Ισλαμικής Δημοκρατίας, *Qassem Soleimani*, στον Διεθνή Αερολιμένα της Βαγδάτης στην αρχή του νέου έτους. Με αυτό, η ηγούμενη από τον Trump κυβέρνηση των ΗΠΑ, συμμετέχει στην κλιμάκωση με το Ιράν. Οι ίδιοι οι Αγιατολάχ δεν διστάζουν να κατηγορήσουν τον Μεγαλύτερο Σατανά όλων των εποχών και να προαναγγείλουν σκληρές συνέπειες – αφού, φυσικά, είναι τα φτωχά θύματα εδώ. Άνθρωποι στην εξουσία, με πολλά προβλήματα, αλλά δυστυχώς με αποτελεσματικά κουμπιά και πόρους, μεταφέρουν τη θλιβερή τους μάχη από το twitter σε ένα πεδίο, όπου μπορεί πραγματικά να κοστίσει τις ζωές εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που δεν θέλουν να έχουν καμία σχέση με αυτό. Ένα 101 [εν. το παιχνίδι] με ανοιχτά επιθετικές ιμπεριαλιστικές πολιτικές στον καπιταλιστικό μας κόσμο.

Ως αριστερός – όχι, ως άνθρωπος με καρδιά και μυαλό, ως κάποιος που θέλει να σπάσει αυτό το αποτρόπαιο παιχνίδι ανδρών που κατέχουν την εξουσία για να παραμείνουν σε αυτή πάση θυσία, κυριολεκτικά πατώντας πάνω σε εκατομμύρια σώματα γι' αυτό – ξαφνικά παγιδεύεσαι ανάμεσα σε μανιακούς. Συγκεκριμένα, όταν πρόκειται για τις ΗΠΑ έναντι του Ιράν. **Απ' τη μία πλευρά, έχεις τους "Αριστερούς", των οποίων ο αποκαλούμενος αντιιμπεριαλισμός έχει πάει τρομερά λάθος και που αρχίζουν να δοξάζουν τον Soleimani – έναν αντιδραστικό φονταμενταλιστή,**

έναν αδίστακτο και βάρβαρο άνθρωπο υπεύθυνο για πολλές δολοφονίες και ένα άτομο το οποίο παρέχει τόσους πολλούς λόγους για να είναι μισητό – ως τον πεσόντα μάρτυρα στον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα εναντίον των ΗΠΑ. Δεν είναι περίεργο, δεδομένου ότι το Ιράν είναι μια ωραιοποιημένη, ομοιογενής οντότητα για ‘αυτούς, που καθίσταται καλή, μόνο και μόνο επειδή εναντιώνεται στις ΗΠΑ. Δεν ενδιαφέρονται πραγματικά για την πραγματικότητα στο Ιράν και – στην καλύτερη περίπτωση – έκλεισαν το στόμα τους για το ελευθεριακό κίνημα του ιρανικού λαού, επειδή η εύθραυστη και ξεπερασμένη κοσμοαντίληψή τους, στην οποία η Δύση εναντιώνεται στην Ανατολή, αμφισβητείται με την πρώτη ματιά στην πραγματικότητα και τις πολυάριθμες και σύνθετες αντιφάσεις που υπάρχουν. Αυτοί οι άνθρωποι, στη διαρκή ανάγκη τους να ερμηνεύσουν κάθε ζήτημα στον κόσμο με τέτοιο τρόπο ώστε να καταδικάσουν τις ΗΠΑ, γίνονται υποστηρικτές της Ισλαμικής Δημοκρατίας και δεν αφήνουν κανένα περιθώριο, ούτε το πλέον λεπτό, ανάμεσα σε αυτούς και στην κρατική προπαγάνδα της Ισλαμικής δικτατορίας. **Μπράβο, συγχαρητήρια, είστε η ντροπή της Αριστεράς.**

Η άλλη πλευρά δεν είναι καθόλου καλύτερη. Αποτελείται από ανθρώπους οποιασδήποτε πολιτικής στάσης (τις περισσότερες φορές, δεν γνωρίζουν τον εαυτό τους), αλλά και λεγόμενους/ες Αριστερούς και αυτοαποκαλούμενους αριστερούς φιλελεύθερους ή «ακτιβιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», οι οποίοι δεν μπορούν να σκεφτούν πέραν του σχήματος «η Ισλαμική Δημοκρατία είναι κακή, το να σκοτώνεις στελέχη της Ισλαμικής Δημοκρατίας είναι καλό, αποθέωσε τους δολοφόνους και κάν’ τους να σκοτώσουν περισσότερους». Εκείνοι που αξίζει να συζητήσεις μαζί τους είναι μερικοί εκφραστικοί Ιρανοί στα κοινωνικά μέσα ενημέρωσης που παρακολουθούν κι ενημερώνουν για τον αγώνα στο Ιράν και έχουν κάθε δικαίωμα να μισούν την Ισλαμική Δημοκρατία – για παράδειγμα για προσωπικούς λόγους, διότι αυτοί ή οι οικογένειές τους έχουν χωριστεί και/ή σκοτώθηκαν από το καθεστώς. **Όταν πρόκειται για πληροφορίες σχετικά με το τι συμβαίνει στο Ιράν, οι άνθρωποι αυτοί μπορούν να είναι πολύτιμες και αξιόπιστες πηγές. Αλλά όταν πρόκειται για το**

μεγαλύτερο πολιτικό πλαίσιο, οι μάσκες τους πέφτουν. Μερικές φορές, ζηλεύω αυτούς τους ανθρώπους, επειδή η παγκόσμια εικόνα και επομένως το μυαλό τους πρέπει να είναι τόσο αφελές. Θέλουν τον Trump, από όλους τους ανθρώπους τον Trump – έναν αντιδραστικό φονταμενταλιστή, έναν αδίστακτο και βάρβαρο άνθρωπο υπεύθυνο για πολλές δολοφονίες και ένα άτομο που προσφέρει τόσους πολλούς λόγους για να τον μισούνε – να εισβάλει στο Ιράν και – ως δια μαγείας! – έχουμε ελεύθερη δημοκρατία στο Ιράν, σε συνδυασμό με πλούσιο πολιτισμό, οικονομία και κοινωνική σταθερότητα και χωρίς αντιφάσεις.

Έχουν την μαγική ικανότητα να παραβλέπουν τις τελευταίες δεκαετίες της αμερικανικής «παρεμβατικής πολιτικής» στη Μέση Ανατολή και τί σημαίνει να φέρνει την δημοκρατία το Air Force One και τις καταστροφικές συνέπειές αυτού: εκατομμύρια νεκροί, ακόμη πιο πολλοί τραυματίες και ακρωτηριασμένοι, που παγιδεύονται και/ή αναζητούν διαφυγή καθώς και η δημιουργία ορισμένων απολύτως αποτυχημένων κρατών (Failed-States).

Είναι οι πιστοί του «ιμπεριαλισμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και είναι η απόδειξη ότι η πολεμική προπαγάνδα στον 21ο αιώνα λειτουργεί καλά.

Αλλά επιτρέψτε μου να σας διαβεβαιώσω: αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι αντιπρόσωποι των Ιρανών, ακόμη κι αν κάνουν ό, τι μπορούν για να εμφανιστούν ως τέτοιοι (φαίνεται αρκετά βεβιασμένο και όχι αυθεντικό όταν ξεκινούν κάθε τιτίβισμα με την φράση “Όπως λέει ένας Ιρανόσ”). Σίγουρα, οι άνθρωποι στο Ιράν είναι τόσο απελπισμένοι που θέλουν το καθεστώς να πέσει με κάθε αναγκαίο μέσο. Αλλά παρατηρούν επίσης τι συνέβη στο Αφγανιστάν, το Ιράκ, τη Συρία, τον Λίβανο και πολλές άλλες χώρες γύρω τους. Οι ομοϊδεάτες τους σε αυτή την πλευρά, που δεν το συζητούν καν είναι κυρίως οι λευκοί φιλελεύθεροι, οι οποίοι δεν ενδιαφέρονται για το Ιράν, αλλά σε περιόδους όπως αυτές ξαφνικά αρχίζουν να φλυαρούν για τα ανύπαρκτα «δικαιώματα των ομοφυλοφίλων» και «τα δικαιώματα των γυναικών» ως λόγο για να δουν επιτέλους αυτές τις βόμβες να καταστρέφουν

την Τεχεράνη και τα υγρά όνειρά τους να γίνονται πραγματικότητα. Αποκαλούν τον Soleimani χειρότερο τρομοκράτη όλων των εποχών, χειρότερο από τον Μπιν Λάντεν, τον Σαντάμ Χουσεΐν, τον Καντάφι και τον Νταρθ Βέιντερ μαζί, αλλά πιθανότατα το 90% από αυτούς θα έπρεπε να τον ψάξει στο google πρώτα.

Αυτό που βλέπω πέρα από αυτόν τον κύκλο της τρέλας και αυτό που δεν βλέπω είναι τα εξής: **βλέπω δυο ιμπεριαλιστικές δυνάμεις με μεγάλα εσωτερικά προβλήματα που αμφισβητούνται από τους ίδιους τους ανθρώπους – #impeachment και #IranProtests – να μπορούν να αποσπούν την προσοχή από αυτά τα θέματα και να εμφανίζονται και οι δύο τόσο ως τα θύματα όσο και ως ισχυροί παράγοντες.** Για την περίπτωση του Ιράν, στην οποία έχω περισσότερη εμπειρία από τις ΗΠΑ, βλέπω κρατικές δηλώσεις τριών ημερών πένθους και μαζικές εθνικιστικές κινητοποιήσεις για τον δολοφόνο Soleimani – και εξάλειψη της δυναμικής των ισχυρού, μαζικού και ριζοσπαστικού ελευθεριακού κινήματος κατά του καθεστώτος. Το εξεγερσιακό κίνημα αργά αλλά σταθερά κατέστρεφε ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα για την εξαιρετικά ιδεολογικοποιημένη Ισλαμική Δημοκρατία: τη νομιμότητά της. Τώρα, το καθεστώς ξανακερδίζει αυτή τη νομιμότητα, δείχνοντας τον διαχρονικά δηλωμένο εχθρό της προς τα δυτικά. Έχασα το μέτρημα για το πόσες φορές έκαναν ακριβώς αυτό για να αποσπάνε την προσοχή από τα εσωτερικά προβλήματα, απλά ξέρω ότι σχεδόν κάθε φορά λειτουργεί. Φαίνεται ότι χρειάζονται τακτικά να υποδεικνύουν τις ΗΠΑ για την επιβίωσή τους.

Τι θα συμβεί τώρα; Κανείς δεν μπορεί να πει, η κατάσταση είναι πολύ επικίνδυνη και κλιμακούμενη. Ο καθένας είναι σίγουρος, ωστόσο, ότι η πολεμόχαρη φατρία της Ισλαμικής Δημοκρατίας θα ανταποκριθεί στην αντίστοιχη της αμερικανικής κυβέρνησης. Πιθανώς, θα υπάρξουν συγκρούσεις ή χειρότερα σε μια από τις χώρες που έχουν ήδη εξαθλιώσει, όπως το Ιράκ ή ο Λίβανος ή η Υεμένη. Θα συμμετέχουν κι άλλοι περιφερειακοί ιμπεριαλιστές. Για άλλη μια φορά, οι απλοί και αθώοι άνθρωποι θα υποστούν τις

συνέπειες.

Τι μπορούμε να κάνουμε; Ας μην ασπαστούμε την αφήγησή τους, αλλά να συνεχίσουμε να κάνουμε, ότι κάναμε: όταν το συγκεκριμένο επεισόδιο ας ελπίσουμε χάσει κάποια προσοχή, επειδή δεν θα έχουν γίνει άλλες καταστροφικές ενέργειες, ας δώσουμε φωνή σε αυτές τις κινήσεις και διαμαρτυρίες ενάντια στους ισχυρούς των ΗΠΑ, του Ιράν και παντού, ας δείξουμε την αλληλεγγύη μας. Είναι οι μόνοι που μπορούν να τερματίσουν αυτή τη δυστυχία χωρίς να παράγουν περισσότερα αποτυχημένα κράτη και περισσότερες μάζες ανθρώπων βομβαρδισμένων και καταστραμμένων. Γιατί θέλω να δω ξανά αυτό που δεν βλέπω αυτή τη στιγμή, αφού όλοι είναι απασχολημένοι με αυτό το παιχνίδι πολέμου και εξουσίας: υλικό και πληροφορίες για τους αγώνες και τα κινήματα εναντίον των εξουσιαστών, για μια καλύτερη ζωή.

Πηγή:

<https://beyondeurope.net/1117/soleimani-killed-worst-case-scenario-a-comment/?fbclid=IwAR3pNXLJkrqFBUGVtPYwJ0-gCJDqJ8EL9E0GsInZC31bBvZRg77qUUqXqk>

Τελεσίγραφο Αντίστασης: προς υπεράσπιση των καταλήψεων

του Μηνά Μπλάνα

Οι καταλήψεις κτηρίων βρίσκονταν πάντοτε στο στόχαστρο της εξουσίας. Είτε μιλάμε για καταλήψεις που δημιουργούνταν από - και για- καθαρά ιδεολογικούς σκοπούς είτε από την ίδια την ανάγκη για στέγαση. Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, από την προεκλογική της κιόλας καμπάνια, προχώρησε σε δεσμεύσεις για την εφαρμογή του δόγματος «Νόμος και Τάξη» κατά τη

διακυβέρνηση της. Καθώς, όπως έλεγαν ως αντιπολίτευση -κι ακόμα το λένε, ο ΣΥΡΙΖΑ, των παραπάνω από 10 εκκενώσεων καταλήψεων, μεταξύ αυτών και οι 3 στεγαστικές καταλήψεις στην Θεσσαλονίκη (Ορφανοτροφείο, Λεωφόρου Νίκης και Hurriya), έδειχνε ανοχή στους «μπαχαλάκηδες».

Η δημιουργία του εσωτερικού εχθρού

Κάπως έτσι και παρά το γεγονός ότι οι διώξεις κατά αναρχικών και οι εκκενώσεις κοινωνικών χώρων συνεχίζονταν αμείωτα επί ΣΥΡΙΖΑ, η ΝΔ με τη βοήθεια των ΜΜΕ αποτύπωσε την εικόνα ενός σκηνικού χάους γύρω από τις καταλήψεις, τα πανεπιστήμια και συγκεκριμένες περιοχές και την πρόσφερε στο πιάτο ζούνε μακριά από τα Εξάρχεια ή δεν έχουν επαφή με τις κατά τόπους καταλήψεις και τις δράσεις τους. Κατόρθωσαν να κατασκευάσουν και να προωθήσουν την εικόνα του «παράνομου», συσχετίζοντάς τη με ολόκληρες περιοχές και κτήρια, τα οποία λειτουργούν εκτός της κρατικής επιβολής.

Κατ' αυτόν τον τρόπο και με τρομολαγνικά «ρεπορτάζ», τα οποία παρουσιάζουν μία δήθεν έκρηξη της ανομίας στο κέντρο της Αθήνας, νομιμοποίησαν -ας κρατήσουμε και μια επιφύλαξη σε αυτό- την κρατική καταστολή στα μάτια του κόσμου. Για να περάσουμε σε αυτό το στάδιο, χρειάστηκε πρώτα να δημιουργηθεί ένας εσωτερικός εχθρός. Κι αυτός βρέθηκε τόσο στους «μπαχαλάκηδες», όπως τους ονομάζουν, αναρχικούς/αντιεξουσιαστές, όσο και στους πρόσφυγες/μετανάστες. Με διαφορετικές αιχμές αλλά για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Για την εφαρμογή του Ποινικού Δίκαιου του Εχθρού και της κατάστασης εξαίρεσης πάνω στα εγχειρήματα και τα σώματά τους. Για την άσκηση της κατασταλτικής κρατικής πολιτικής (ωμή βία, τραμπουκισμοί από δυνάμεις ασφαλείας, απαγωγές, έφοδοι σε σπίτια χωρίς εντάλματα, κατηγορητήρια χωρίς καμία υπόσταση κι άλλα πολλά) από την μία και για τον αποκλεισμό, την φυλάκιση και τον θάνατο ανθρώπων από την άλλη.

Η έννοια του εσωτερικού εχθρού σημαίνει ένα άτομο, μία ομαδοποίηση η οποία απειλεί με την δράση του την κοινωνική

ειρήνη και συνοχή και γι' αυτό πρέπει να αντιμετωπιστεί ως εχθρός με ειδικούς Νόμους γι' αυτόν. Εύλογα μπορεί να αναρωτηθεί ο καθένας, αν όλα αυτά αφορούν μονάχα κάποιους «άτακτους» ή μπορούν να εφαρμοστούν στο σύνολο της κοινωνίας, σε περίπτωση διαμαρτυρίας για το οποιοδήποτε ζήτημα. Και η απάντηση σαφώς γέρνει προς τη δεύτερη επιλογή.

Αν δεν πείθεστε, ρωτήστε κατοίκους από τις Σκουριές στην Χαλκιδική να σας πούνε την γνώμη τους για το πώς ένα χωριό βρέθηκε στο εδώλιο για την αντίσταση του στην εξόρυξη χρυσού.

Από την άλλη, θα μπορούσε κάποιος σκεπτόμενος άνθρωπος να αναρωτηθεί πως ορίζεται και η κοινωνική ειρήνη και συνοχή. Και σ' αυτό θα ανακάλυπτε πολλά παραθυράκια. Ας πούμε, ποιος ακριβώς απειλεί και ποιος ακριβώς ασκεί βία καθημερινά; Μήπως είναι η αντίσταση που ποινικοποιείται; Οι ερωτήσεις αυτές είναι κυρίως ρητορικές. (Για περισσότερα, βλ. το κείμενο του Σπύρου Τζουανόπουλου *Ποινικό Δίκαιο του Εχθρού*).

Αυτά τα ζητήματα που έχει ανάγκη ως πρωτίστης σημασίας η Ν.Δ., πρόκειται να αποτελέσουν και τον πονοκέφαλο της κυβέρνησης - πέρα από τα όποια οικονομικά – αντεργατικά μέτρα που θα πλήξουν το σύνολο της κοινωνίας και τις κατώτερες τάξεις. Η ακραία καταστολή με την κατάργηση του ασύλου, την αστυνομική κατοχή, ασυδοσία και τυφλή βία και η ποινικοποίηση της ίδιας της ύπαρξης με τη δημιουργία νέων φυλακών για μετανάστες/πρόσφυγες. Κι αν από την μία μεριά έχουμε μία κοινωνία της αντίστασης και της αλληλεγγύης να βγαίνει μπροστά, από την άλλη, δυστυχώς, έχουμε το κατά βάση συντηρητικό κομμάτι των τοπικών κοινωνιών που αντιδρά σε κάθε κίνηση μετακίνησης μεταναστών στην περιοχή τους. Στο τελευταίο συμβάλουν σε μεγάλο βαθμό τα ΜΜΕ, καλλιεργώντας αυτό το κλίμα ξеноφοβίας και ρατσισμού με το να παρουσιάζουν τους ανθρώπους ως εισβολείς. Έτσι οι πρόσφυγες/μετανάστες βρίσκονται μετέωροι να πληρώνουν το πιο ακριβό τίμημα, αφού τους κλείνουν φυλακή μόνο και μόνο επειδή υπάρχουν.

H

χρησιμότητα των κτηρίων

Παράλληλα, αρκεί μονάχα να είναι κατειλημμένο ένα κτήριο για να εκκενωθεί. Δεν έχει σημασία αν το κτήριο αποκτήσει χρησιμότητα στο μέλλον από το κράτος, δικαιολογία που πάντα χρειαζόταν για να νομιμοποιήσει κοινωνικά την οποιαδήποτε εκκένωση. Προτιμούν να είναι άδειο, έρημο, χωρίς να ικανοποιεί καμία κοινωνική ανάγκη, χτίζοντας και μπαζώνοντας τις εισόδους του, παρά να είναι ένα κτήριο γεμάτο δημιουργία, ζωή και ανησυχία για το αύριο όλων μας.

Αυτό που ξέρουν, άλλωστε, οι κρατούντες είναι πως τα -κατά τα άλλα- έγκριτα δημοσιογραφικά συνεργεία θα μιλήσουν για επιτυχημένες επιχειρήσεις της Αστυνομίας, για σπείρες τρομοκρατών σε υπόγεια πανεπιστημίων με μπουκάλια βότκας και για «άθλιες» συνθήκες διαβίωσης στις καταλήψεις προσφύγων. Αυτά αρκούν για να δικαιολογήσουν πλέον τα πάντα. Το ξυλοφόρτωμα σε ανθρώπους από ΜΑΤ και το μοίρασμα του μισού Ποινικού Κώδικα ως κατηγορητηρίου. Τρομοκράτης σου λένε! Την ίδια στιγμή που στη θέση τους θα μπορούσε να ήταν ο καθένας και η καθεμία, που απλά αποφάσισε να βγει ένα βράδυ στα

Εξάρχεια. Στα ίδια Εξάρχεια, το λεγόμενο «άβατο» όπως το έχουν βαφτίσει τα ΜΜΕ, που φοβάσαι να κυκλοφορήσεις πλέον λόγω της αστυνομοκρατίας και των ναρκομαφιών που βρίσκονται μόνιμα στην πλατεία. Πώς είναι δυνατόν να γίνεται εμπόριο ναρκωτικών μέρανύχτα, ενώ η αστυνομία βρίσκεται σε κάθε γωνία; Ρωτήστε τους δημοσιογράφους και το κράτος. Εντολές εκτελούνε άλλωστε.

Τι είναι εν τέλει οι καταλήψεις;

Είναι γιάφκες; Απειλούν τους γείτονες; Είναι κέντρα ανομίας;

Ένα κτήριο που τελεί υπό κατάληψη από κάποια ομάδα στεγάζει τις ίδιες τις ιδέες και ανάγκες της. Μπορεί να καλύπτει την ανάγκη για στέγαση, όπως γίνεται σε πολλές περιπτώσεις ανά την Ελλάδα και στο εξωτερικό. Συγκεκριμένα σε χώρες όπου καταγράφεται αρκετά μεγάλο στεγαστικό ζήτημα όπως είναι η Βενεζουέλα για παράδειγμα, αρκετοί πολίτες αντιμετωπίζοντας την στεγαστική κρίση έχουν κάνει κατάληψη σε άδειες πολυκατοικίες ζώντας ως κοινότητες εκεί μέσα. Δηλαδή οι ίδιοι οι κάτοικοι καταφεύγουν σε αυτή τη λύση, όπως και στην Ιταλία, ως μία λύση στις εξώσεις, στα υψηλά ενοίκια λόγω του Airbnb και του λεγόμενου εξευγενισμού των περιοχών.

Μία κατάληψη σημαίνει την άρνηση της ιδιοκτησίας. Δημιουργεί το αίσθημα της κοινοκτημοσύνης. Η λογική πίσω από την δημιουργία της είναι το απλό: γιατί ένα κτήριο να μένει αχρησιμοποίητο, ενώ μπορούμε να του δώσουμε ζωή κι έναν άλλο χαρακτήρα και νόημα;

Στις περισσότερες καταλήψεις πάντως η δράση είναι δημόσια, με την έννοια πως ό,τι συμβαίνει στον χώρο είναι ανοιχτό προς όλους/ες. Ανακοινωμένες βραδιές οικονομικής ενίσχυσης για την δράση εγχειρημάτων και πολιτικών συλλογικοτήτων, πολιτικές εκδηλώσεις, προβολές ταινιών, συναυλίες, μαθήματα κι άλλα δημιουργικά εγχειρήματα που ξεπηδάνε μέσα από την θέληση για ζωή πέρα από τα δεσμά του κράτους και του καπιταλισμού. Είναι αυτοδιαχειριζόμενες, δηλαδή υπάρχει μία συνέλευση με αμεσοδημοκρατικά χαρακτηριστικά που αποφασίζει για την

λειτουργία τους. Άλλοτε ανοιχτή, άλλοτε πιο κλειστή, πάντοτε πέρα από ρατσιστικές και σεξιστικές λογικές. Με τα καλά και με τα στραβά τους, αποτελούν αυτό που λέμε έναν χώρο όπου οι άνθρωποι αυτοοργανώνονται και συμμετέχουν, δημιουργώντας την αίσθηση της κοινότητας και της αλληλοβοήθειας.

Κι αυτό είναι που δεν θέλει το Κράτος. Να σκέφτεται ο κάθε πολίτης ότι μπορεί να το αμφισβητήσει, να ζήσει χωρίς αυτό και το καπιταλιστικό σύστημα, να δημιουργήσει μία εναλλακτική ως προς αυτά. Γι' αυτό απειλούν με εκκενώσεις και όχι για κάποια δήθεν νομιμότητα. Τα κτήρια, όμως, παρ' ότι σημαντικά δεν σταματάνε να είναι σημεία αναφοράς για τις ιδέες. Κι αυτές οι ιδέες δύσκολα καταστέλλονται και εκκενώνονται από τα μυαλά των ανθρώπων όσο υπάρχει καταπίεση, εκμετάλλευση και ο εξευτελισμός της ίδιας της ζωής από το Κράτος και το οικονομικό σύστημα που υπηρετεί πιστά.

Ακολουθεί το κείμενο από την κατάληψη Rosa Nera στα Χανιά που δόθηκε ως απάντηση στο τελεσίγραφο του Υπουργείου:

Ανακοίνωση από κτήριο που τελεί υπό κατάληψη

Καλούνται όσοι εκμεταλλεύονται εργασία να αυξήσουν τους μισθούς κατά 200%, μειώνοντας αναλόγως τα ωράρια ή να προχωρήσουν στη συλλογική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής που κατέχουν κλέβοντας τον ανθρώπινο μόχθο.

Καλούνται επίσης να παραιτηθούν άμεσα από κάθε πολιτική ιδιότητα όσοι παρανόμως παραβιάζουν τις διεθνείς συνθήκες προστασίας των προσφύγων δολοφονώντας τους, φυλακίζοντας και απαγάγοντας ακόμα και παιδιά για να τα κλείσουν σε απάνθρωπα κλειστά κέντρα κράτησης χωρίς πρόσβαση στην υγεία και την παιδεία.

Καλούνται όσοι απελαύνουν πρόσφυγες να εγκαταλείψουν τη χώρα και να παραδώσουν τις αρμοδιότητες για την προστασία των προσφυγικών ζών στα διεθνή κινήματα αλληλεγγύης.

Η προθεσμία για την υλοποίηση των εντολών είναι 15 ημέρες από την δημοσίευση της παρούσης στον τύπο. Αλλιώς δεν θα τα πάμε καλά... γλυκά το λέμε.

Ραντεβού στους δρόμους.

Συνέλευση Αλληλεγγύης σε Καταλήψεις και Πρόσφυγες